

Igor Znidarsic

De blindganger

Karakter Uitgevers B.V.

Als een enorme krabschaar pakt de sloopgrijper de muur aan de bovenkant klemvast. Even gebeurt er niets, alsof de wereld tot stilstand is gekomen, een denkpauze nodig heeft, dan trekt de grijper de muur naar voren en schieten barsten als bliksemschichten in het voegwerk. Uiteenvallend in losse bakstenen stort de muur neer op het terras voor de boerderij.

Als de stofwolk is verwaaid, ziet de bestuurder van de machine dat het kozijn met de voordeur rechtop is blijven staan. Hij glimlacht. In zijn werk komt hij weinig tegenstand tegen. Zelfs het hardste beton is niet bestand tegen de hydraulische krachten van zijn Liebherr-graafmachine. Een verzetje is daarom altijd leuk, het breekt de routine. Zijn handen omklemmen de twee joysticks, hij trommelt met zijn vingers bij wijze van voorbereiding, plaatst de duimen op de knoppen. Minieme bewegingen van zijn handen en duimen manoeuvreren de grijper boven het houtwerk en klemmen de stalen kaken eromheen. Een subtiel rukje aan de joystick en het kozijn schiet uit de vloer. Hebbes! Met een horizontale draaibeweging van de graafmachine verplaatst hij het kozijn met de deur naar de container voor hout, waarin de vermorzelde dakconstructie al ligt.

Als alle buitenmuren neergehaald zijn, duwt de sloopgrijper de binnenmuren een voor een om. Een toiletspot komt tevoorschijn,

een keukenblok met een granito aanrechtblad, vergeeld en geda-teerd bloemetjesbehang, blauwe tegels. Het huis geeft zijn intimi-teit prijs, ontbloot een glimp van het leven dat zich er moet hebben afgespeeld.

De machinist klimt uit de cabine voor een rook- en drinkpauze. Gezeten op de afgedankte stoel die hij uit het huis heeft gesleept en op een zonnige plek heeft neergezet, geniet hij van zijn sjekkie en koffie uit de thermoskan. Het is de derde week van september, maar de zon heeft nauwelijks aan kracht ingeboet.

Na de pauze verplaatst hij al het puin en het houtwerk geschei-den naar de twee containers, hij schraapt de houten vloer op een hoop en ruimt deze op. Dan is er van het huis alleen nog de kale betonnen vloer over. Midden op het erf, omgeven door gras, ligt die erbij als een bevroren zwembad. De man kijkt op zijn horloge. Halfdrie. Als de vloer meewerkt kan hij nog net op tijd bij het avondeten aanschuiven.

Hij vervangt de grijper door een hydraulische sloophamer. Met een hels kabaal vreet de trillende beitel zich in het beton en bikt de vloer meter voor meter in stukken. De klus verloopt voorspoedig, het verouderde beton werkt goed mee.

Halverwege, ongeveer in het midden van de voormalige huis-kamer, gebeurt er iets merkwaardigs. Een deel van de vloer stort in, alsof daar een ruimte onder ligt. De machinist trekt een wenk-brauw op. Er is hem niets verteld over een kelder of iets dergelijks. Hij klimt uit zijn stoel, plaatst zijn veiligheidsschoenen op het voorste wiel en springt op het gras. Hij klimt over de betonbrok-ken naar het gat in de vloer, buigt zich naar voren en kijkt erin. Inderdaad, daar bevindt zich een ruimte. Een soort kleine kelder. Er ligt iets onder de brokken beton. Om het beter te kunnen zien zakt hij op zijn hurken, brengt zijn hoofd dichterbij en knijpt met zijn ogen. Dan ziet hij wat het is. Van schrik deinst hij achteruit en zoekt, om niet om te vallen, met zijn handen achter zijn rug steun tegen de scherpe betonbrokken. Het avondeten zal hij niet

meer halen, want hier moet de politie aan te pas komen. Hij heeft toch al geen trek meer. De misselijkmakende stank die uit het gat opstijgt doet hem kokhalzen.

1

Bianca laat haar blik langs de vrouw omlaag glijden. De effen lila zomerjurk lijkt op het eerste gezicht niet bijzonder, maar bij nadere bestudering verraden de fijne stof, de klassieke snit en de perfecte pasvorm een dure herkomst. Door het zitten is de jurk wat opgekropen en is een stukje van haar pezige dijen te zien. In de print van de canvas ballerina's is opzichtig het logo van Gucci verwerkt.

‘Ik heb geen oog dichtgedaan vannacht,’ zegt de vrouw, in elkaar gezakt in een hoek van de witleren bank. ‘Ik hoop dat Lodewijk nog leeft, maar...’

Bianca begrijpt dat ze de zin niet durft af te maken. De gedachte moet voor haar ondraaglijk zijn. ‘Wanneer hebt u hem voor het laatst gezien?’ informeert ze.

De vrouw lijkt haar blik naar binnen te keren. ‘Gisterochtend, toen hij uit bed stapte. Hij staat altijd drie kwartier eerder op dan ik, om een stukje te gaan hardlopen.’

Haar licht gebruinde huid is strak en goed verzorgd, het blonde haar is stijlvol in model geknipt en de roodgelakte nagels lijken pas nog gemanicurd. Bianca gokt ook op hier en daar een botox-injectie en mogelijk zelfs een facelift. De wallen onder de ogen vallen daardoor des te meer op. Haar leeftijd is door alle camouflage moeilijk te bepalen. Bianca houdt het op ergens tussen de veertig en de vijftig.

‘En toen?’ vraagt ze door.

‘Ik maakte het ontbijt klaar. Als hij terug is, ontbijten we altijd samen. Uitgebreid, met een zachtgekookt eitje, toast, verse jus d’orange. We bespreken de plannen voor de dag. Daarna gaat hij naar zijn werk.’

‘En u hebt sindsdien niets meer van hem vernomen?’

‘Toen hij niet op tijd terug was, heb ik nog even gewacht. Misschien had hij een blessure opgelopen en duurde het daardoor wat langer. Maar tegen tien was hij nog steeds niet thuis. Ik heb toen de zaak gebeld, maar daar hadden ze hem ook niet gezien.’

‘Had hij zijn mobiel bij zich?’

‘Nee, hij neemt niks mee als hij gaat hardlopen. Ik dacht dat hem misschien iets was overkomen en dat hij in het ziekenhuis was beland. Ik heb toen alle ziekenhuizen hier in de buurt gebeld, het Radboud, het Canisius-Wilhelmina, de Sint Maartenskliniek, waar hij altijd langs komt, maar nergens was iemand in sportkleding die op hem leek opgenomen. Toen ik om één uur nog steeds niets had gehoord, heb ik de politie gebeld. Maar die kon mij ook niks vertellen. Er was in ieder geval niemand gevonden die aan het signalement voldeed. Ik dacht dat ze meteen zouden beginnen met zoeken, maar ze zeiden dat het daarvoor nog te vroeg was.’

Bianca’s collega Joris, die zich tot nu toe afzijdig heeft gehouden en aantekeningen heeft gemaakt, mengt zich in het gesprek. ‘U zei dat hij was gaan hardlopen. Hebt u ook daadwerkelijk gezien dat hij wegliep? U lag immers nog in bed.’

‘Nee, maar zijn hardlooptoutfit was weg, en zijn loopschoenen ook toen ik beneden kwam, dus...’ De vrouw zucht diep en zegt, meer in zichzelf dan tegen de bezoekers: ‘Waar is hij toch? Wat kan er nou gebeurd zijn?’

‘Viel u iets aan hem op ’s ochtends, of de avond ervoor?’ vraagt Bianca.

De vrouw haalt haar schouders op. ‘Nee. Niets.’

‘Hij gedroeg zich niet anders dan anders?’

‘Ik heb niets bijzonders gemerkt. We aten samen, ik had lasagne gemaakt, daarna ging hij naar de studeerkamer, om tien uur kwam hij bij me in bed met twee glazen chardonnay. We keken samen naar *Nieuwsuur* en daarna naar *Brandpunt Profiel*, een uitzending over Mark Rutte. Lodewijk is een fan van hem en vond de uitzending minder tendentius dan hij had verwacht. Daarna gingen we slapen. Wat zou er nou gebeurd kunnen zijn? Denkt u dat hij ontvoerd is? Vanwege ons geld? Zoals u misschien weet zijn wij niet onbemiddeld.’

‘Mevrouw, laten we vooral geen voorbarige conclusies trekken,’ sust Bianca. Ze weet dat de vrouw statistisch gezien weinig te vrezen heeft. Negentig procent van alle vermiste personen komt binnen achtenveertig uur weer boven water, het merendeel laat na een of twee dagen van zich horen. Alleen bij zeer hoge uitzondering blijft iemand onvindbaar of wordt na verloop van tijd zijn stoffelijk overschot gevonden.

‘Mist u iets?’ vraagt Joris.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Kleren? Toilettas? Portemonnee?’

‘Alles is er nog. Zoals ik al zei: hij neemt niets mee als hij gaat hardlopen.’

‘Bankpasjes?’

‘Alle pasjes en creditcards zitten nog gewoon in zijn portemonnee.’

Bianca kijkt op haar horloge. Voor ze in de auto was gestapt, had ze Peter gebeld op zijn mobiel, maar ze had zijn voicemail gekregen. Omdat hij die nooit afluistert had ze niets ingesproken. Daarna had ze zijn vaste werknummer gebeld, dat na een aantal keren overgaan doorschakelde naar de afdelingssecretaresse, een jong ding dat de telefoon altijd met een zwoel-hese stem opneemt, alsof ze voor een sekslijn werkt in plaats van voor een verzekeringsfirma. Ze meldde dat Peter in een overleg zat. Onbereikbaar dus, want sinds kort mochten medewerkers geen mobiele telefoons meenemen naar vergaderingen, omdat die te veel zouden afleiden. Ze be-

loofde dat ze Peter zodra hij klaar was zou doorgeven dat zijn vrouw wat later thuiskwam. Maar daar had Bianca op dat moment weinig aan. Zoals wel vaker in dergelijke situaties belde ze haar buurvrouw, die na haar tweede kind was gestopt met werken. Ze voelt zich altijd bezwaard om een beroep te moeten doen op de fulltime moeder en huisvrouw, alsof ze daarmee verraad pleegt aan zichzelf en alle andere werkende moeders, omdat ze zo het wandelende bewijs is dat een carrière en een gezin niet te combineren zijn. Zoals altijd was de buurvrouw bereid de kinderen van de naschoolse opvang te halen en bij zich te houden tot Bianca of Peter thuis zou komen.

Bianca hoopt dat Peter de boodschap op tijd heeft ontvangen en dat hij alvast Tim en Sofie heeft opgehaald en met koken is begonnen.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ wil de vrouw weten.

‘Ik stel voor om even af te wachten,’ antwoordt Bianca en ze staat op.

De vrouw kijkt teleurgesteld. ‘U gaat hem niet zoeken?’

‘Mevrouw, maakt u zich voorlopig maar geen zorgen,’ stelt Bianca haar gerust. ‘Mocht uw man zich weer melden, laat het ons dan even weten.’ Ze reikt de vrouw haar visitekaartje aan.

Terwijl ze over het knarsende hagelwitte grind naar hun auto lopen, somt Joris de mogelijkheden op: ‘Of de man heeft een dom ongeluk gehad, is bijvoorbeeld ergens te water geraakt en verdronken, of hij is ontvoerd en dan moeten we nu wachten op een eis om losgeld, telefonisch of via een brief met plakletters, of hij ligt ergens in bed met een lekker blond wijf. Ik ga voor het laatste.’

‘Waarom moeten lekkere wijven altijd blond zijn?’ vraagt Bianca gespeeld serieus en ze haalt met een wulps gebaar haar vingers door haar halflange bruine haar.

Tien jaar geleden, toen ze in dit nieuwbouwhuis in Wageningen kwamen wonen, heeft een bevriende interieurarchitect hun uiteenlopende smaken – Peter houdt van rustiek, zij van strak – bij

elkaar gebracht in een smaakvol compromis, waarin plek was voor zowel haar superstrakke keuken als voor zijn antieke kastjes en originele chesterfieldbank. Maar sinds ze kinderen hebben, is het interieur dichtgeslibd en is de hand van de architect nergens meer te bekennen. De designkeuken is volgeplakt met kindertekeningen, op het antieke kastje staat een joekel van een led-tv en overal slingert speelgoed rond.

Als Bianca thuiskomt, treft ze Tim en Sofie zittend op de bank aan. Ze kijken tv, ondertussen lurkend aan een appelsapje. Ze knuffelt haar kinderen, maar ze zijn niet onder de indruk van haar thuiskomst. Een afwezig 'Hoi mam', meer komt er niet uit ze. De dolle capriolen van SpongeBob en zijn onderwatervrienden eisen al hun aandacht op.

'Ik heb pizza's besteld,' meldt Peter vanuit de keuken. 'Ze komen binnen een halfuur.'

Bianca schudt afkeurend haar hoofd. Het enige wat Peter in zo'n situatie kan verzinnen is het bellen van een pizzeria of de spareriblijn. Huishoudelijk improviseren is nooit zijn sterkste kant geweest.

Ze komt de keuken binnen en kust hem werktuigelijk. Meestal schiet hij bij thuiskomst meteen in een joggingbroek en een vest, nu heeft hij zijn witte overhemd en grijze pantalon nog aan. De tafel heeft hij gedekt met vier borden en een pizzasnijder.

'Geen groente?' zegt Bianca als ze ziet dat de slakom ontbreekt. Ze doet geen moeite haar irritatie te verbergen.

'Daar had ik geen tijd voor,' verweert Peter zich. 'Ik ben verdomme ook maar net thuis. Ik kreeg de kinderen niet rustig, ze waren helemaal door het dolle. Ik weet niet wat de buurvrouw altijd met ze doet.'

Bianca opent de koelkast en trekt de groentela open, waarin nog een halve krop ijsbergsla ligt.

'Kun je niet een dag zonder groente?' zegt Peter.

'Nee. Van alleen pizza kan ik niet leven.'

Ze legt de sla, samen met een komkommer en een tomaat, op

de snijplank. Een strak lichaam behouden na twee bevallingen is een kwestie van discipline, weet ze. Bewegen en gezond eten. Consequent.

‘Je hoeft mij niks te verwijten,’ zegt Peter. ‘Het is vandaag jouw beurt om te koken.’

‘Weet ik. Ik moest nog bij iemand langs. Een vermissing. Ik kon je niet bereiken.’ Bianca begint driftig de slablaadjes uit elkaar te plukken.

‘Waarom moeten ze altijd jou hebben?’

‘Hoezo altijd?’

‘Het valt me op dat je de laatste tijd wel vaker langer moet werken. Ik wil het daar een keer met je over hebben. Het gaat zo gewoon niet meer, twee carrières met overwerk en twee kleine kinderen. Of je houdt je aan de afspraken, of... of we moeten maatregelen treffen.’

‘Maatregelen? Wat voor maatregelen?’ De komkommer is aan de beurt. Bianca pakt met veel kabaal een mes uit de bestekla en snijdt in hoog tempo dikke plakken af. ‘Je bedoelt zeker dat ik minder moet gaan werken?’ Het scherpe mes scheert rakelings langs haar vingertoppen. ‘Volgens mij zou je het liefst hebben dat ik helemaal stopte en huismoedertje ging spelen. Zou je zeker wel makkelijk vinden. En geil.’

‘Wat is daar nou geil aan? Je bent niet goed snik. Kijk je trouwens uit met dat mes?’

‘Zo’n vrouwtje dat je elke dag gewillig opwacht met de piepers en daarna... Volgens mij dromen veel mannen daarvan.’ Bianca valt nu de tomaat aan.

Peter schudt zijn hoofd. ‘Je slaat wartaal uit. Wat is er toch met jou aan de hand de laatste tijd?’

Bianca negeert de als vraag vermomde constatering, gooit de gesneden groenten in de slakom en maakt de sla aan met olijfolie, balsamicoazijn en wat peper en slakruiden. Ze zet de kom met een harde knal op tafel. ‘Zo, nu kunnen we eten. Bijna dan.’